

Ari Jänntti

Perhokalastaja Erkki

PERHOKALASTAJA ERKKI

Ari Jäntti

Perhokalastaja Erkki romaani

©2019 Ari Jäntti

Kannen suunnittelu: Ari Jäntti

Sisuksen taitto: Ari Jäntti

Kannen kuva: Petri Heinonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 9789528019978

Ulla lähti ja vei Liisin mukanaan. Huusi vielä ovelta lähtiessään, että ei jaksa joka ilta katsoa yksin tuota televisiota. Onneksi minulle jäi edes se telkkari. Ulla oli vuokrannut kaksion Kuopion keskustasta minulta salaa. Valmistellut lähtöänsä. Minä jäin asumaan yhteiseen kerrostaloasuntoomme, mutta myyntiin tämä menee, kun lopullinen ero laitetaan vireille. Ei minulla ole varaa jäädä tähän ja mahdun kampeineni pienempäänkin asuntoon. Kyllä minä mielestäni yritin.

Kerrankin yritin olla riidan jälkeen tunteellinen Ullalle ja minua vähän itketti ja ahdisti muutaman päivän putken jälkeen. Ulla nauroi ja pilkkasi säälittäväksi olioksi, petturiksi ja miehen irvikuvaksi. Se siitä herkkyyden ylistyksestä. Sitten jos olet oma itsesi, niin olet juntti puhumaton moukka, joka ei ymmärrä naisen tunteista mitään. Seksiähän meillä ei ollut

vuosiin. Kumpikaan ei nähtävästi enää jaksanut tai osannut tehdä aloitetta. Puhuimmekin toisillemme tiuskimalla.

Kun Ulla paiskasi oven kiinni ja häipyi tyttö mukanaan, suunnistin suorinta päätä Alkoon. Ostin kahvilikööriä ja eurokossun. Kotona paiskasin pullokassin lattialle vähän liian kovaa ja toisen pullon kaula katkesi. Arvatkaapa huvikseen kummanko? Ryntäsin kasseineni lavuaarin ääreen ja nostin sen pulloineen pystyyn lavuaarin pohjalle.

Liruttelin kassin pohjalla olleet kossut kulhoon ja laskin ne suodatinpussin läpi. Juotavaa tuli. Imuroin viinaa kaksin käsin. Olo alkoi miehistymään ja laitoin Frederikit soimaan. Menkööt akka vaikka hevonkuuseen...meikäpoika ei paljon kaipaile.

Känniä pukkasi päälle ja jossain vaiheessa iltaa olin sortunut soittamaan parille kaverille säälittävän itkunsekaisen puhelun.

Kyllä nyt hävettää. Se on sen Kari Tapion kappaleen ”Mun

sydämeni tänne jää” syytä. Sitä ei olisi pitänyt laittaa kuulumaan stereoista.

Onneksi tajusin lopettaa soittelun, ettei siihen mennyt koko iltaa. Miehisyyden rippeetkin olivat menneet, että ei sen puoleen. Pyörin kalsareissani lattialla ja volisin ikävääni Ullaa kohtaan. Löysin häneltä jääneet rintsikat sohvan takaa ja nuuhkin niitä kuin säälistävä mopon bensaa imppaava ongelmanuori. Yritin soittaa Ullalle, mutta onneksi hän ei vastannut.

Kävin parvekkeella tupakalla ja kylmä ilma ja henkoset saivat päästäni sen verran kuntoon, että menin sisälle ja aloin lyömään itseäni turpaan. Kipu tuntui hyvältä ja sain uuden ajatuksen. Perkele...minä ammun itseni. Komea ja miehekäs lähtö tästä paskasta maailmasta. Siinäpä miettivät, kun jynssäävät päänsisältöä huoneen seinistä.

Hain kaapista Baikalin ja latasin panokset piippuun. Naps, lukko napsahti kiinni ja tapporauta oli valmis. Tuijottelin mustana mollottavia piipunsuita ja mietin miten äkkiä kaikki olisi ohi. Laitoin varmistimen päälle ja laskin pyssyn lattialle. Juon nyt aikakin viinat loppuun ensin. Työnsin välillä varmistetun aseenn piiput suuhuni. Suuta joutui inhottavasti venyttämään ja kova rauta kolisi hampaisiin. Aseöljy maistui kuvottavalle. Oksetti.

Paiskasin aseenn lattialle ja ryntäsin vessaan. Oksensin vähän. Olin tyytyväinen, etten kuitenkaan kaikkia mahassani olevia viinoja. Sydän hakkasi kuin moukari ja vapisutti. Huuhtelin suutani kylmällä vedellä ja pesin kasvoni. Kun nostin katseeni, niin näin vessan peilistä tuijottavan verestäväsilmäisen äijän, jolla oli naamassa mustelmia. Kuolaa valui suupielestä.

Mitä olin ollut tekemässä? Hulluko olen? Yhden naisen takia? Nyt tämä saa riittää. Tunsin hengitykseni rauhoittuvan ja

kiskoin takin päälleni. Menin taas parvekkeelle tupakalle.

Mikäs hätä tässä kuitenkaan. Polteltuani menin olohuoneeseen ja otin puoli lasia raakaa kossua ja laitoin Frederikit soimaan.

Minä olen Titanic...

Tästä traagisesta tapahtumasta oli nyt aikaa neljä kuukautta.

Sen ajan olimme olleet asumuserossa. Liisi oli luonani viikonloppuisin. Minulla oli viikolla kova ikävä tyttöä. Liisillä ei vielä ollut omaa kännykkää, jotta olisin voinut soittaa hänelle. Hän oli vasta seitsemän vuotta ja tomera ekaluokkalainen.

Jotenkin tuntui, että minun ja Ullan tarina oli ohi. Se teki kipeämpää kuin edes halusin myöntää. Olinhan kuvitellut, että vanhenisimme yhdessä. Vaikka olinkin sotkenut asioitani ja sekoillut välillä lahjakkaasti. Ja ryypännyt liikaa.

Kävelin hermostuneena puolityhjää asuntoa ympäri. Aloin pohtimaan kalareissua Lieksanjoelle, kun oli vielä viikko lomaakin jäljellä. Soitin Ullalle.

- Mitä sinä soittelet keskellä päivää, Ullan ääni tiuskaisi puhelimeen.

- No mukava kuulla sinustakin, yritin keventää tunnelmaa.

- Kuule, minä lähden kalaan kolmeksi päiväksi. Menen sinne Lieksanjoelle, missä olen aina käynyt ja palaan torstaina. Voin hakea Liisin perjantaina koulun jälkeen.

- Niinpä tietysti. Painut taas sinne juomaan. Sinä se et näytä oppivan mitään. Olet varmaan vielä perjantainakin niin krapulassa, että miten sinä voit olla tytön kanssa? jatkoi Ulla.

- Kyllä minä työstä huolen pidän. Älä puhu paskaa, aloin hermostua.

- Minun on pakko jatkaa nyt töitä... asiakas tulee juuri. Painu sinne korpeen sitten. Sinnehän sinä aina pakenet kaikkia ongelmiasi! Linja katkesi

Ullan sanat jäivät leijumaan syyttävinä ilmaan. Vähän aikaa istuin keittiönpöydän ääressä ja tuijotin ikkunasta kadulle.

Autoja näkyi liikkuvan ja ihmisiä käveli kohti kadunristeystä, jossa on vanha puukirkko. Siinäpähän taapertavat. Koti, kauppa, kirkko. Kehdosta hautaan samaa suoraa vatsa kylläisenä.

Keitin kahvit ja join ne. Nousin ylös ja aloin kävellä ympäri asuntoa. Mihinkään en nyt kuitenkaan osannut ryhtyä.

Vähitellen oksettava ahdistus alkoi nousta jostain rintalastan takaa epämääräisenä möykkynä. Niskasta selkään meni rautalanka, joka pingottui niin että tuntui katkeavan milloin tahansa. Katkea nyt jumalauta! ajattelin.

Niin... minä olen Erkki 46 vuotta. Umpisolmussa.

Nyt olin kettu, joka yrittää purra jalkansa poikki vapautuakseen jalkanarusta. Elukka häkissä. Äänettömästi raivoava villipeto, joka odottaa kahleensa katkaisijaa tai armonlaukausta.

Menin näpelöimään ja penkomaan kalavehkeitäni. Ovatko kaikki vapani järjestyksessä. Perhorasiat tallessa. Kelat kunnossa. Availin uistin- ja perhorasioita. Hipelöin ja koskettelin noita koukullisia karvatuppoja, värikkäitä pellinpaloja ja kauniita kalankuvia kuin niistä lohtua hakien.

Sitten tein päätöksen. Lähden kalaan! Kalaan. Kalaan. Kalaan.

Pakko päästä jokivarteen ja metsään tästä elokuun alun tukahduttavasta kaupunkimaisemasta. Liisikin on viikolla

Ullan luona. Mitä minä täällä kotona kupeksin.

Kirjoittamisestakaan ei tässä mielentilassa tule mitään.

Tahdon elää. Vetää keuhkoihini nuotion tervassavua. Haista hiele ja savulle. Tuntee liekkien lämmön viileästä koskivedestä kastuneessa vartalossani. Tanssia pimeässä leikkuavien liekkien kanssa kohti korkeutta. Verisin käsin juoda raakaa viinaa ja vajota transsiin, jossa henkeni sutena jolkottaa pitkin metsiä ja soita. Tuntee sydämen hakkaamisen ja sen alkuvoiman mistä olen kotoisin ja minne palaan. Saada yhteyden esi-isiin historian sumun läpi. Niihin, jotka ovat vuosituhansia tunteneet samoin.

Seuraavana alkoi kuumeisen toiminnan jakso. Pakkaaminen sujui sillä samalla rutiinilla, joka oli muodostunut tavaksi pakatessa kamppeita sadoille kalastus- ja metsästysreissuille. Ensiksi vavat vaatehuoneen nurkasta. Kaikki olivat vapaputkissa. Ei riittänyt, että kannoin putket sylissäni kuin uunihalot. Ei, vaikka sisältö oli varmasti tiedossa. Kaikki putket täytyi vielä avata ja tarkastaa vapojen kunto. Kasata ne

täysipitkiksi ja hetkutella, samalla varoen osumasta kärjellä olohuoneen rapattuun kattoon. Heilutellessa kuvittelin jo olevani kosken varrella ja hiki otsalla lisääntyi.

Päätin ottaa mukaan kaksi perhovapaa, kuutos- ja kasiluokan.

Kasilla oli mukavampi heittää isoja streamereita, kevyemmällä pintaperhoja ja muita pienempiä hyönteisjäljitelmiä.

Sitten perhokelat. Kumpaankin perhovapaan yksi ja kevyempään lisäksi varakela, jossa oli myös siima valmiina.

Kannoin seuraavaksi auton peräkontista perholiivit sisälle olohuoneeseen. Levitin sisällön tasku kerrallaan lattialle.

Paljoista taskuista on se hyöty, että tavaraa mahtuu mukaan paljon. Mutta minun luonteelleni varustettu ihminen pakkaa ne aina liian täyteen. Kaiken varalta. Löysin yhden taskun uumenista otsalampun, jota oli etsinyt ainakin kuukauden.

Liivit haisivat savulle, hielle ja kalalle. Todiste siitä, että kalaa oli ainakin joskus saatu. Avasin ikkunan.

Käytyäni perhorasiat läpi yksi kerrallaan tulin siihen tulokseen, että näillä pärjätään. Mikä jottei...näillä pärjäisi komppaniallinen perhokalastajia. Kumma juttu että vaikka mukana on paljon perhoja niin uitettua ei silti tule kuin muutamaa.

Haavikin löytyi roikkumasta varaston nurkasta ja kahluuhousut ja kengät vaatekomeron ylähyllyltä. Kalavehkeet alkoivat olla kasassa. Seuraavaksi kävin vaatepuolen kimppuun.

Tyylini rinkkaa pakatessa on levittää kaikki mukaan lähtevät vaatteet ja tavarat levälleen lattialle ja sitten vasta alkaa pakata.

Näin toimiessa näkee, että kaikki on varmasti mukana eikä tarvitse muistella mitä on jo pakattu ja purkaa rinkkaa asian tarkistamiseksi.

Fleecehousuja – ja paitoja, urheilukerrastot, sukkia, pipo, gore-tex puku, kevyempi maastopuku... lattialla alkoi olla tutun kokoinen kasa. Vaikka oli vasta elokuu, niin yöthän saattoivat

olla kylmiä. Suurinta osaa vaatteista ei kuitenkaan tulisi edes käytettyä. Onpahan varalta mukana. Jos kampeita täytyisi kantaa kymmenen kilometriä jokivarteen, niin kasa olisi varmasti pienempi.

Metsäinen ammattini oli osasyynä siihen, että vaikka tiesi tarpeen tullen tulevansa toimeen lähes pelkästään puukolla ja tulitikuilla, niin vapaa-ajalla ei viitsi palella. Sitä kärvistelyä pakkasessa on saanut vuosien varrella kokea ihan riittävästi. Ei tarvitse todistaa enää kenellekään mitään. Tehdään olo niin mukavaksi kuin mahdollista, vaikka oltaisiin päätä myöten kuravellissä.

Pakkasin rinkkaan mukaan myös pienen matkaradion, jolla voi huvittaa itseään teltassa kuuntelemalla radiokanavia, joita ei varmasti tulisi muuten kuunneltua. Kerran yöllä kalasta tullessani loikoilin teltassa makuupussissa ja virittelin radiota. Kohdalle sattui kanava, jolta tuli Egyptin faaraoista kertova

Keski-ikäinen Erkki on sotkenut asiansa. Hän lähtee Lieksanjoelle kolmen päivän kalastusreissulle pohtiakseen elämäänsä. Reissulla Erkki kalastaa, eksyy naiseen ja pelkää murhamiestä.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi